

време пушките продължавали да гърмят по същата посока; виковете: удрайте, дръжте, тичайте: оглушили въздуха... Лишен от възможност да се откачи и да стреля към нападателите, апостола се въртял на една и друга страна, без да може да се самоубие или да погълне отровата, която носел. Нападателят се окуражават, престъпват към него и го улавят. Бързо му хващат ръцете, отнемат револверите и го вързват, след това го откачат от кола и го занасят окървавен в хана. Левски бил ранен в левото ухо и главата, кръвта обляла лицето му. Тържеството на турците било голямо. Когато Левски висел на плета, от джебовете му се изтърсили в снега пари, което накарало алчните турци да тичат и ги събират. На запитванията им, той ли е Левски, вързания отговарял, че е пътник, или нищо не отговарял. За другаря си, казал, че го сварил в хана като пътник, без лично да го познава, кой е. Турците хванали с Левски и вързали Никола Цветков и Ханжията Христа, който се бавил из селото за кон и отсъствувал при хващането на Левски. Тримата били закарани в Ловеч. На другия ден (28 дек.) Левски и другарите му били изпратени през Севлиево в Търново. До Търново Левски отричал всичко и сѐ казвал, че е търговец. Обаче в Търново, изправен пред пашата, който държал в ръка портрета му пред няколко първенци, турци и българи, членове в мезлиша, твърдя човек намерил, че е безполезно вече да отрича и признал, че именно той е Васил Левски, дякон